

Una tragèdia coreana

El director sud-coreà Park Chan-wook va estrenar l'any 2002 *Sympathy for Mr. Vengeance*, un thriller sobre un home sordmut que segresta una nena per pagar el trasplantament de ronyó per la seva germana, però tot es complica i el que tenien previst desferma una estela de tortura i dolor que tindrà conseqüències fatals. L'èxit de públic i de crítica va facilitar que el cineasta realitzés una segona pel·lícula amb una temàtica semblant però en cap cas connectada narrativament, que donaria peu a l'anomenada "Trilogia de la venjança". Es tracta d'*Old Boy*, un film estrenat dos anys després, la irrupció del qual va ser tan impactant com els cops de martell que repartia a tort i a dret el seu protagonista. Impulsat pel prestigiós Gran Premi del Jurat rebut a Canes (amb Quentin Tarantino com a president del jurat), abans del seu èxit comercial, va esdevenir tot un fenomen mundial que, conjuntament amb *Memories of murder* de Bong Joo-ho del mateix any, van abonar el camí llaurat per Kim Ki-duk per convertir en fenomen tot el provinent de Corea del Sud.

Argumentalment, també gira amb una temàtica semblant, d'aquestes que millor si no en saps res. De fet, com li passa al protagonista: Dae-Su-Oh (magistralment interpretat per Min-Sik choi), aquest home que un dia es desperta tancat en una habitació bruta i humida on només tindrà com a companyia una televisió durant els quinze anys de reclusió que li tocarà viure allà. Això fins que podrà sortir i aleshores emprendre una croada de venjança a la recerca de respostes. Carregada de sexe, violència, escatologia i un bon grapat de psicoanàlisi, la història recorda al gènere negre, però sobretot parteix de les grans tragèdies gregues (tant o més retorçades com aquesta) i al clàssic *El comte de Montecristo* d'Alexandre Dumas. Aquí, vestit amb un estil i una forma que esdevenen un tot ben musculós, amb la voluntat de fer una introspecció profunda de l'ànima i la condició humana fins a estripar-la amb una ferocitat que espanta.

Old Boy és fosca i crua, visceral i poc piadosa amb la redempció que el protagonista cerca. L'heroi d'aquesta tragèdia que reinventa l'Èdip de Sòfocles per convertir-lo en un barrantxo que s'arranca la llengua (no els ulls) per saldar el seu deute (més aviat, per netejar la seva culpa), és un ésser patètic animalitzat des que el van enclaustrar i que desfermarà tota la seva ira quan l'alliberin deixant un rastre de violència (extrema) que riute'n tu de Charles Bronson. La seva desesperació ens arrossega per un camí on se li creuaran altres personatges cabdals, com una dona que li curarà

OLD BOY

올드보이

Corea del sud, 2003
(Remasterització)

Direcció: Park Chan-wook

Guió: Park Chan-wook, Hwang Jo-yoon

Intèrprets: Choi Min-sik, Yoo Ji-tae, Kang Hye-jung, Ji Dae-han

Durada: 120 min

Gènere: thriller, intriga

Idioma: coreà

Subtítols: castellà

Data d'estrena:

31/01/2025

les ferides i un segrestador misteriós que li donarà cinc dies per resoldre la seva identitat. Pura excusa per vertebrar seqüències d'acció magistrals que han marcat un abans i un després (com el *traveling lateral* amb pla únic copiat i homenatjat en més d'una ocasió, en sèries com *Daredevil* o pel·lícules com *John Wick*) i escenes xocants no aptes per a tots els gustos. Pur formalisme i pura provocació? De cap de les maneres, quan demana al restaurant «vull alguna cosa viva» i és còrrespòst amb un calamar que es menja cru mentre encara el cefalòpode cueja no deixa de ser una metàfora (explícita) de la voluntat de «menjar-se la vida», aquella que li han pres durant els últims quinze anys, de la mateixa manera que quan pot desfogar-se sexualment ho fa amb una intensitat ferotge per no dir salvatge.

És cert que la violència és extrema, fent que Lawrence Olivier a *Marathon Man* semblés un aprenent a torturador, però també a la història hi plana un romanticisme (boig, inquietant i pervers) i unes reflexions ètiques en eterna lluita amb les decisions preses en el passat («què vam fer» i «que hauríem d'haver fet») que situen *Old Boy* com a una gran tragèdia coreana, mereixedora vint anys després a ser reestrenada en 4K al mateix cinema on la vam descobrir ja convertida en un clàssic modern.

Postdata: La trilogia va culminar amb *Sympathy for Lady Vengeance* (2005).

Jordi Camps i Linnell

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona